

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **FENIX solutions s.r.o.**
sídlem Albrechtická 1787/121, 794 01 Krnov
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Švárrou
sídlem Šlechtitelů 813/21, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2023 č. j. 1997/1.30/22-6, ve věci
přestupků na úseku zaměstnanosti

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 27. 11. 2023 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2023 č. j. 7884/10.30/21-18 ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

přestupků na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

2. Žalobce v žalobě formuloval následující žalobní body:

- 1) Žalobce považuje napadené rozhodnutí za věcně nesprávné, nezákonné a nespravedlivé. Dle žalobce závěry správních orgánů, že žalobce umožnil výkon nelegální práce fyzickým osobám ukrajinské státní příslušnosti, nemají oporu v provedeném dokazování. Správní orgány hodnotily provedené důkazy jednostranně, neobjektivně a tendenčně v neprospěch žalobce a řádným způsobem se nevypořádaly s argumentací žalobce. Správní orgány vyšly při svém rozhodování především z výpovědí slyšených osob, přičemž akcentovaly pouze ty části výpovědí, které dle jejich názoru potvrzovaly závěr o protiprávním jednání žalobce a bagatelizovaly nebo ignorovaly výpovědi opačné. Žalovaný na str. 8 svého rozhodnutí uvádí, že povinné osoby a listinné důkazy svědčí o tom, že dva zjištění cizinci pracují pro obchodní společnost South Servis, výpovědi svědků K. a C. však mají svědčit o tom, že fakticky pracují pro žalobce. Pokud však jiní svědci (K., M.) naopak uvedli, že cizinci nepracují pro žalobce, nýbrž pro obchodní společnost LK Global s.r.o., správní orgány k této skutečnosti nepřihlížely a konstatovaly, že i tak tyto výpovědi usvědčují žalobce z vytýkaných přestupků. Právě výpovědi uvedených osob vyvracejí naplnění zejména jednoho ze znaků závislé práce, a to, že dotčené osoby měly práci vykonávat jménem zaměstnavatele. Zjištění cizinci nevykonávali závislou práci pro žalobce, přestože se správní orgány obou stupňů snaží dovodit opak. Správní orgány se dle žalobce nevypořádaly ani s uvedenými důkazy svědčícími ve prospěch žalobce, ani s rozpory, které vyplývají z jednotlivých výpovědí.
- 2) Žalobce rovněž odmítl hodnocení smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a obchodní společností LK Global s.r.o. (str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalobce rozporuje argumentaci žalovaného, že smlouva neobsahovala identifikaci konkrétního díla, které se zhotovitel zavázal provést. Dle žalobce toto tvrzení není přesné. V článku I. odst. 1 předmětné smlouvy je totiž uvedeno, že dílo bude specifikováno v jednotlivých dílčích objednávkách, na základě kterých dojde k uzavření dílčích smluv o dílo. Není proto pravdou, že předmět díla nebyl mezi žalobcem a jeho smluvním partnerem řádně specifikován.
3. Žalovaný ve vyjádření setrval na důvodech svého rozhodnutí, má za to, že spáchání přestupků žalobcem bylo prokázáno a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou správná a v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že námitky žalobce v žalobě jsou převážně totožné s námitkami, které vznesl v podaném odvolání, odkázal žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která spolu tvoří jeden celek.
4. Žalovaný k projednávané věci zopakoval, že zjištění cizinci sice byli některými osobami formálně označeni jako zaměstnanci jiných společností, nicméně subjektem, který vůči nim vystupoval jakožto nadřízená osoba a jenž zjištěné cizince zařadil do své organizační struktury a mezi své zaměstnance, byl žalobce, tj. byl to právě žalobce, vůči němuž byly naplněny všechny znaky závislé práce, kdy naplnění těchto znaků vyplývá ze skutečné povahy práce vykonávané cizinci. Na podporu těchto tvrzení žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2023 č. j. 14 Ad 15/2023-49, podle kterého „*k absenci výzvy k předložení konkrétních dokumentů soud konstatuje, že jestliže žalobkyně nesouhlasila s dílčími skutkovými závěry správních orgánů, měla sama předložit takové doklady, které by prokázaly jí tvrzené skutečnosti. Jestliže však žalobkyně žádné dokumenty, které by prokazovaly její tvrzení, nepředložila, nemůže*

Shodu s prvopisem potvrzuje

se nyní dovolávat porušení základních pravidel správního řízení.“ Nadto však nutno ke smluvním ujednáním (ať už se jedná o smlouvy o dílo, objednávky, faktury apod.) připomenout, že tyto doklady a jejich obsah mají vypovídající hodnotu primárně co do toho, jakým způsobem či jak sofistikovaně dochází k zakrytí skutkového stavu, k tomuto viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 4. 2022 č. j. 4 Ads 320/2019-78: „Krajský soud zdůraznil, že rozhodná je povaha činnosti (práce), kterou cizinci vykonávali a role stěžovatele při této činnosti, nikoliv její formální vymezení a označení. Celkově nakonec zhodnotil činnost stěžovatele jako sofistikované simulování podnikatelského vztahu a zastírání skutečného vztahu zaměstnavatel-zaměstnanec (tedy vztahu pracovněprávního).“ Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 12. 11. 2019 zahájil správní orgán I. stupně u žalobce kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) a dle § 125 v rozsahu § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se zaměřením na kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby a na umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce. Výsledky kontroly byly shrnuty a zdokumentovány v Protokolu o kontrole ze dne 4. 9. 2020 (dále jen „protokol o kontrole“). Žalobce proti kontrolnímu zjištění podal dne 8. 10. 2020 námitky, které byly zamítnuty a kontrola byla tímto v souladu s § 18 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) řádně ukončena. Dne 5. 5. 2021 byl žalobci doručen příkaz ze dne 3. 5. 2021 č. j. 7884/10.30/21-4 vydaný dle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, za což mu byla dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 407 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Následně bylo pokračováno v přestupkovém řízení, v němž vydal správní orgán I. stupně dne 7. 1. 2022 rozhodnutí č. j. 7884/10.30/21-9 (dále jen „první rozhodnutí“), dle něhož žalobce spáchal 5 přestupků (ve spojení s pěti fyzickými osobami ukrajinské státní příslušnosti) dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a jeden přestupek dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, za jejichž spáchání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 407 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Následně žalovaný první rozhodnutí zrušil pro nedostatky ve zjištění skutkového stavu a vadné odůvodnění, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
7. V dalším řízení byly do spisu vloženy výpisy z veřejně přístupných rejstříků týkající se osobních a majetkových poměrů žalobce. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 21. 3. 2023 č. j. 7884/10.30/21-18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání 5 přestupků na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1

písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterých se dopustil zejména tím, že umožnil výkon závislé práce bez povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty. Pro zbývající skutek bylo přestupkové řízení zastaveno. Za spáchané přestupky byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 380 000 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí (konkrétně proti výroku I., II., III., IV., V., VII., VIII.) podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

8. U ústního jednání před krajským soudem dne 9. 4. 2025 setrvali účastníci řízení na své dosavadní argumentaci.
9. Dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.
10. Dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, nelegální prací je práce, která má znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce a je konána fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah; to neplatí, pokud výkon této práce mimo pracovněprávní vztah umožňují jiné právní předpisy.
11. Dle § 2 odst. 1 zákoníku práce, závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Dle § 2 odst. 2 téhož zákona musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě
12. Žalobce v žalobě brojil zejména proti zjištěnému skutkovému stavu. Závěry žalovaného nemají podle žalobce oporu v provedeném dokazování, výpovědi osob, které se vyjádřily ke kontrolním zjištěním, správní orgány hodnotily jednostranně v žalobcův neprospěch. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s důkazy svědčícími ve prospěch žalobce, ani s rozporů plynoucími z jednotlivých výpovědí.
13. Obsahem správního spisu, včetně spisu kontrolního, má krajský soud za prokázané, že správní orgány hodnotily vyjádření zaměstnanců žalobce učiněné v rámci prováděné kontroly ve vztahu k základním znakům závislé práce. Nejednalo se tedy o hodnocení jednostranné, ale o hodnocení z pohledu těchto rozhodných skutečností. Žalobce v žalobě nespécifikoval, které skutečnosti (části vyjádření jím jmenovaných osob) nebyly správními orgány vyhodnoceny, a přitom svědčily v jeho prospěch, ani nekonkretizoval důkazy, které měly sloužit v jeho prospěch. Jeho žalobní tvrzení je zcela obecné, takže nedává soudu dostatečný rámec pro soudní přezkum, pakliže žalobce sám netvrdí, které konkrétní skutečnosti měly být vyhodnoceny a nebyly. Krajský soud není oprávněn, ale ani povinen, dotvářet žalobní tvrzení nebo sám vyhledávat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Postupoval by tak v rozporu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno a také v rozporu s principem rovnosti účastníků řízení. Soudní přezkum správní je založen na dispozičním právu žalobce a pouze on je oprávněn formulovat žalobní body (srov. rozsudek NSS sp. zn. 3 As 4/2008, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2162/2011).
14. Krajský soud se seznámil s vyjádřeními v žalobě jmenovaných zaměstnanců žalobce, jež jsou součástí kontrolního spisu, a neshledal, že by byly ve vzájemném rozporu. Všichni

zaměstnanci shodně uvedli, že zjištění cizinci pracují pro subjekty odlišné od žalobce (pro společnosti South Servis a LK Global), zároveň však potvrdili, že zjištění cizinci prováděli práci na základě příkazů zaměstnanců žalobce, kteří je školili, přidělovali a organizovali jim práci, cizinci měli k dispozici materiál žalobce, jeho výrobní prostředky, pracovní oděv a ochranné pomůcky. Cizinci měli stejné pracovní podmínky jako kmenoví zaměstnanci. Krajský soud proto konstatuje, že žalobcem namítané odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 8 a násl. tedy zcela odpovídá obsahu správního spisu.

15. Na základě uvedeného krajský soud neshledal první žalobní bod důvodným.
16. V druhém žalobním bodě žalobce namítl nesprávné hodnocení smlouvy o dílo mezi žalobcem a obchodní společností LK Global s.r.o. žalovaným (str. 9 napadeného rozhodnutí).
17. Krajský soud má za to, že pokud jde o smlouvu uzavřenou mezi jmenovanými subjekty, žalovaný její existenci a význam vyhodnotil na str. 9 přílehu a s odkazem na relevantní judikaturu správních soudů, krajský soud nemá, co by k tomu více uvedl. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že obecná pasáž smlouvy byla doplňována následnými objednávkami a dílčími smlouvami o dílo, tyto nebyly v řízení předloženy. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že v průběhu přestupkového řízení žalobce nenavrhol provedení žádných důkazů na svou obranu. Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
18. Krajský soud uzavírá, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jakož i napadeného rozhodnutí žalovaného obsahují ucelenou a srozumitelnou argumentaci vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a mající oporu v obsahu správních spisů. Žalobce jejich závěry podanou žalobou nijak nezpochybil.
19. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, krajský soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžného úředního postupu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. dubna 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu